

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

2. søndag i adventstiden – 6. desember 2020

Prekentekest: Luk 21, 27-36

Lesetekst 1: Jes 65, 17-191

Lesetekst 2: Kor 15, 50-57

Hva venter bak tegnene?

Utenfor kjøkkenvinduet vårt står det to trær. Det ene er et morelltre og det andre er et plommetre. Det var ikke noen god fruktsesong for noen av dem. Men disse trærne har flere funksjoner. For selv om det var rundt 20 grader i høst, begynte plommetreets blader å plutselig forandre seg.

I løpet av to dager var bladene blitt brune og begynne å falle. Det var klare høsttegn, men temperaturen og være tilsa noe annet. Men så plutselig våknet vi helt uforberedt en morgen med frost i gresset. Høsten var virkelig kommet, og vi burde ha vært forberedt. For vi hadde fått tegnene.

Hvorfor bruker Jesus fikentreet?

I evangelieteksten gjør Jesus noe veldig jødisk, han ønsker å fortelle noe gjennom en lignelse. Det var vanlig at Rabbien brukte lignelser for å få frem et bestemt poeng for sine elever.

Jesus velger seg ut fikentreet. Det er et symboltungt tre i mange religioner, men ikke minst i jødisk- og kristen tro. Det symboliserer gjerne liv og fred, og noen har også knyttet dette treet til «kunnskapens tre». Men fikentreet er ikke minst et symbol for Israel (*Hosea 9:10, 1. Kong 4:25, Joh 1:48-52, Mark 11:12-21*). Symbolikken er ikke bare knyttet til Israel, men det figurer ofte i et doms-perspektiv. Det er kanskje ikke så rart at den jødiske messias velger akkurat dette symbolet når han snakker om hans komme og jordens ende.

Hva sier Jesus egentlig om det som skal komme etter tegnene?

Det er vanskelig å la seg begeistre for et ord som dom eller dommedag. Det ligger et alvor over det begrepet, som kan gjøre enhver halvkarismatisk vestlending, motløs. Dagens evangelietekst har noe av det alvorret over seg.

I versene underviser Jesus i tempelet om hvordan tempelet skal ødelegges, at det skal komme trengselstider og at Jerusalem skal bli ødelagt. Det er ganske nedslående ord og de er rettet mot hans tilhørere, det jødiske folk.

Men i evangelieteksten så kommer det et lyspunkt i den mørke fremtidsprofetien. «*Sannelig, jeg sier dere: Denne slekten skal ikke forgå før alt dette skjer*». Her virker det tydelig at Jesus har en plan med det jødiske folk gjennom verdenshistorien, selv om det ikke er opplagt hva den er i teksten.

For datidens jøder var ikke dette nye tanker. I den første lesningen kan vi høre om en ny himmel og en ny jord, og hvordan det aldri mer skal høres gråt eller klageskrik i Jerusalem. Teksten sier også at Gud skal da glede seg over sitt folk. Når så evangelielesningen kan virke mørk og dystert, er det viktig å ta med det som er hovedsaken i disse tekstene. For det er ikke de mørke tegnene som er hovedsaken, men det er det som kommer etter. Og det gjaldt ikke bare det jødiske folk, men også oss andre.

En tekst til bønn og håp i en tøff hverdag

Det finnes både oppfordringer og håp i dagens tekster. I evangelieteksten er bønn et viktig poeng i lignelsen, og det er kanskje det som er hovedbudskapet i dagens lesning. «*be om å få kraft til å komme velberget fra alt det som skal hende, og bli stående for Menneskesønnen*». Teksten oppfordrer oss til å bruke tid på bønn, samtidig som den ber oss om å rette fokuset mot det som er vårt håp: Å kunne møte Jesus.

Dagens tekster evner også å ta vår hverdag på alvor. Livet er ganske tøft noen ganger. For enkelte er det tøffere enn andre, og de tøffe periodene kan variere i lengde. Dagens tekster viser at Gud vet det. Jesus vet at livet kan være knallhardt. Men så tilbyr tekstene et håp til oss. Det kommer kanskje sterkest frem i fortellerteksten, som også er et av mine favorittavsnitt.

«La ikke hjertet bli grepet av angst. Tro på Gud og tro på meg! I min Fars hus er det mange rom. Var det ikke slik, hadde jeg da sagt dere at jeg går og vil gjøre i stand et sted for dere? Og når jeg har gått og gjort i stand et sted for dere, vil jeg komme tilbake og ta dere til meg, så dere skal være der jeg er».

Håp i livets utfordringer

De fleste av oss har opplevd noe vondt. At noen nært oss dør eller at vi er utsatt for ulykke. For noen år tilbake mistet jeg selv en nær venn, og det gjør fremdeles vondt. Samtidig opplevde jeg at disse ordene virkelig satte seg i meg. *La ikke hjertet bli grepet av angst. Jeg vil komme tilbake og ta dere til meg, så dere skal være der jeg er.* Det er det håpet som bærer meg og mange millioner verden over imøte med livets mange utfordringer. Og det tror jeg er hovedpoenget i dagens tekstrekke, denne adventstiden.

I adventstiden blir jeg alltid minnet på at vi ikke bare markerer en ventetid frem mot Jesu fødsel. Det er også en påminnelse om at jeg venter på den dagen han kommer igjen, og vi skal få lov til å leve sammen med ham uten sorg og smerte. Det kan også være godt å huske på denne adventstiden som for mange forsterker savnet etter noen de har mistet.

Fikentreet som doms-, livs- og fredssymbol

Om vi så husker tilbake på fikentreet, så symboliserer det gjerne Israel i et domsperspektiv. Men det er også et symbol for liv og fred. Kan det forenes?

Jeg tror nettopp det er hovedpoenget, at de kan forenes. For ja, livet vil være tøft. Det vil faktisk være vondt også. Men Gud har gitt oss løfte om å være med igjennom det, og han gir oss håpet om noe nytt i fremtiden. En fremtid uten sorg og smerte for oss selv og for alle dem som tror. Det er litt av en skatt å ta med seg inn i hverdagen og dets opp- og nedturen.

Kristoffer Eknes

Misjonsrådgiver i Den Norske Israelsmisjon

kristoffer@return2sender.no